

Poslepiacky

Opretý o bar, nahé sny a bôle,
utápa svoje hviezdy v alkohole.
Raz prvú, za ňou druhú, ako mačky-
ak majú zdochnúť, tak aspoň poslepiacky.

V pohári hasnú mu
postavenie, plány, umelecká dráha,
detské oči,
veľký aj malý voz,
„ však je ten svet zmotaný “,
trpkosť krvi,
včerajšie sľuby,
nepochopenie triezvych,
mračný šéf,
slza, odlepená od povaly,
istá ruka...

A dne striebro ženských vlasov cvendží:
„ Zdržal sa, príde v noci...ktovie... len či...“
Opretý o bar, nahé sny a bôle,
utápa svoje hviezdy v alkohole.

Vianočná 1970

Sviatky pokoja a mieru.
Tratíte sa za stolom a spievate.
A spievate v skutočnosti preťarchaným oblakom,
stojacim na vrabčích nôžkach.
A vianočné ozdoby padajú vám do taniera:
Už dosť hriechu,
stúpa nám na sen !

Do rytmu rozutekaných
presvetlých kytíc vianočných kaprov
klope rozľahlé, žlté svetlo.
Ostáva náhodným okoloidúcim,
epochou nemovitostí,
krdľom vrán.

Vietnam a oheň.
Vietnam napalm.
Vietnam a zbrane.
Vietnam.

V refréne krvi prekračuje do riadkov veľkého sna.
A malý svet mu hotuje strmé busty z obrovských krížov,
nasáva ho svojou civilizáciou,
ponúka blúznivé extázy vojnového šialenstva,
maličkým hádže bombičky
previazané kyticou salónok.

Tam dieťa o paličke
zanietene akýmsi smädnom do diaľky zatne
a zdíhavo hĺba
ako v tom prechádzkovom blúznení.
A s mašľou na zmrzačenej nôžke
napadlo mu,
že niekedy sa to tak stáva.
A pokojne kráčalo vo sviatok
s kľáčiadou otázkou:
Budú Vianoce ?

Na slepú babu

Než začneš vravieť o mäkkých
a priveľkých očiach ženy,
k baru si staneš, / ona sníva tichá /.
Naleješ horké brandy.

Zas večer v sivých stenách topí sa,
preberá polámané slamky,
výhybky,
torzá,
radovánky.

Znudený zívneš. Čo tak hrať sa ?
Na lásku , slepú babu
Postačí, ak vsadí sa len viera chviaca,
kvetiny tela ...

A už po gauči voňavé hlásky poskakujú,
ako

žeravé

gumové

žartíky:

Láska je studňa,

smäd,

láska je pastva,

žriebä,

láska je med ....

milujem ťa...

Jej drobní anjeli ti z dlane zobkajú,

triumfálny ti hrajú tuš

za ten raj-

zo šúpolia.

Hladné myšičky obhrýzajú ti ho už

a varia kašu.

Ráno všetka het.

Tej siedmej ušlo sa len pod nechet.

V plameni

Som od hlavy až po päty celá z pálenej hlíny,

za nocí si rukami vymodeloval zo mňa piecku,

aby si si mal kde ruky zohriať.

Tak ti horím –

tehotná, zobúdzam sa v rodení nových pahrieb.

V letku aspoň čelo nahmatám,

či je chladné.

Kývne iba na znak požiarneho súhlasu.

Tak teda horieť

horieť kľáčiac, dýchajúc,

mlčiac o tom, že ťa milujem.

A ak raz predsa tvoj splašený škriatok

zavelí čate pobiehajúcich požiarnikov,

neujdem, nemaj strach.

Len lej, litre, hektolitre vody

na ten tvrdohlavý plameň.

Neuhne, nemaj strach.

Tam kdesi do trávy
však posledné iskierky sa zo mňa odplazia,
nech za nocí si pomyslíš,
že to unavené hviezdy do trávy si sadli.

A celkom isto znova príde ráno
a motýle sa budú kúpať v kvapkách rosy,
aby skrásneli v očiach lúčnych kvetín.
Začudované pováľajú sa vo mne
a na svojich krídlach unesú ma,
poznávať svet.
Kde budeš ty vtedy,
neviem
a nechcem sa báť.

Na snehu stále prosím.

Odišla som, celkom nizučká a tichá
Popod kľučky tvojich vzácných, starožitných skríň.
Ani lak nezapraskal.

Vybehla som von,
s dlaňami vyhlíbenými do misiek,
prázdnom nahor.

Až keď zo mňa celkom spáchlo teplo
tvojich skvelých
perzských izieb,
napadal mi do rúk
každý prvý sneh,
čo ma stretol.

Ulicové ráno,
ešte vrávoravé,
s kruhmi pod očami,
potkýnalo sa o jeho biele chrbáty,
tak tiché,
uplakané po dotyku nevernice.
Odpusť.

Vodičovi služobného auta.

- prv, než večer plesli dvere
unavené drmolením po slovenských cestách:
„ ... a napíš báseň aj pre chlapca za volantom !
Napíš, že som mladý, nerád brzdim,
napíš moju nohu na plyn.
Napíš ma pod slnečnice-
nepíš, že ich lámam pre teba
a potom kľáčiac prosím slnko o milosť.
Napíš ale, že som inak dobrý,
napíš to aj poslepiačky !
Napíš vášeň, s akou život objíma ma,
riadok nechaj voľný
aj pre novú lásku nepoznanú.
Napíš vôňu hory nad Bystricou,
snáď sto rokov jazdil by som autom po ňu.

Na chvíľu len vpíš si ruku do mojej
a napíš,
nezabudni,
že neverím,
že nás oboch,
celých takých živých,
uchvátených prvým spevom drozda,
môže zrazu vygumovať
negramotná
    atómová
        hrozba...

Vy ženatí páni

Vy ženatí páni,
čo chcete byť vždy bezúhonní, čistí,
čo píšete tie sladké listy
nežným slečnám v pavučinke vašich snov
o stretnutí bez okov,
špinavého riadu, plienok,
letokruhov na tvári tej zákonitej,
aby ste ju takto odľahčení
mohli ešte viac mať radi –

pre tie spoločné deti,
pre tie spoločné izby,
pre tie výstavné siene pre vašich známych,
pre jej šéfov,
pre vašu matku,
pre vašu stranu,
pre vaše autá nedeliteľné v jednom kuse.

Vy ženatí páni,
sýti, čistí, vyžehlení, vonní,
čo zavďačujete sa slečnám sem- tam bonmi,
za pekné úsmevy
na perfektne vyžehlené vrecká vašich sák,
na vaše ľúbezné postavenie, priam milovania hodné.

Vy ženatí páni,
mužné priečky rebríka do lepšieho raja, .
s najmladším kvetom po boku
v pojazdnej posteli značky Simca,
čo pod kapotou široko – ďalekého srdca
ukrývate tisíc koní,
dupotajúcich po manželskej posteli.

Vy ženatí páni,
Čo obstaráte rifle, vázy, tuzexové šminky,
členstvo, aké treba,
aby bolo viacej zbytočného chleba.

Vy ženatí páni,
čo do úradu v obvode vašich telesných žiadostí
voláte vždy úradne a anonymne
a či meno máte zrazu celkom iné,
aby neboli tie vaše slečny vinné,
že milujú celkom inde,
než vo svete Adonysov,
štíhlych, mladých, nepupkatých
a o vlasy neobratých,
čo majú inú slabú stránku,
netýka sa samozrejme tela,
ale bez peňazí ani lásky nieto veľa...

Vy ženatí páni,
mladá som
a azda preto krásna.
Bojím sa,
že raz príde doba vráskavá

jeden z vás mi miesto ruží
prinesie rúž na lícach
a moje koláče unesie na výlet bez natáčiek
šomrania a minulosti.
Vy ženatí páni,
s presným úsmevom,
dobrým postavením,
romantickou chatou,
mám také želanie prosté,
aby ste sa vrátili späť k čírej vode
a čistou rukou,
prostou havranieho peria
siahli tam,
kde sa láska zrelým striebrom meria
vo vlasoch tej,
čo jej zvonky smiechu porozbíjal detský plač
a možno aj ten, čo sa tu dnes nudí
a mlčí,
že je už len
taký smutný hráč...

Nočná romanca s Ním.

Ovíjal sa mi okolo krku tak láskavo
A šepkal mi do ucha,
Že v tejto chvíli možno vôbec nie som,
Snažiac sa mi zapchať uši nežným páperím,
Aby som nepočula,
Že vedľa mňa dýchaš do noci izby
svoju neprítomnosť.
A sníva sa ti kdesi možno nežná priateľka na Tahiti,
vedľa ktorej zhasínala moja nočná luna závist'ou.

Zovrela som svoj pozostalý,
verný koniec láskavého paplóna
a prikryla si nám ústa,
aby si nepočul tichý výkrik
za tebou,
priskoro na míle vzdialenom.

On bez motýľa

„Čo hľadá motýľ medzi raňajkami ? “,
spýtal sa frčkou z náučného slovníka,
vydanie druhé, formát upravený,
poslal ho k prachu divána.
- Veci majú svoj poriadok.

Potom zrazil opätky
A odplazil svoje telo
za známou métou,
po rovnomennom chodníku,
pod zaručene normálnu oblohu-
len tak zo zvyku

váhavých a červov.